

A. B. Šimić i Dubrovnik

Činjenica je da je istaknuti pjesnik Antun Branko Šimić (1898—1925)*, slomljen i bolestan, potražio u Dubrovniku lijeka bolesti, koja je razarala njegov organizam. Baš u svibnju 1924. godine počeo je izdavati svoj treći list »Književnik«, ali je obolio od upale pluća i porebrice. U bolesničkom krevetu proveo je 4 mjeseca. Koncem ljeta osjećao se nešto bolje. Uputi se u Dubrovnik da bi se izliječio jer se ranije vjerovalo da sunce pomaže liječenju plućnih bolesti. Vjerovao je da će se oporaviti i zdrav se vratiti u Zagreb. Međutim, već u mjesecu studenom u njegovo stanje se znatno pogoršalo. Obolio je od tuberkuloze. Njegovi stihovi:

»Mene jedu bakterije
Trune, trune jedno meso...
Neke noći, neka vina,
Neko cvijeće, ruke, oči, mračne oči,
Sada; propast mesa, bolest,
Bakterije.
Ništa...«

nastali su vjerojatno u to vrijeme. Oni su stvoreni u njegovim najtežim trenucima borbe za život, jer smrt, taj kruti dželat, što svoje žrtve ne čeka (Shakespeare), ne šteti nikoga, pa nije poštedita ni njega.

A. B. Šimić je iz Dubrovnika prešao u Cavtat i bio je primljen u sanatorij Tih a kojim je upravljao dr Vlaho Novaković. O svemu tome nam je svojedobno govorio Dragutin Tadijanović, direktor Instituta za suvremenu književnost

JAZU, i zaželio da netko posegne za gradom koja baca svjetlo na Šimićev boravak na dubrovačkom području. Stihovi »Pjesme bolesnika«:

»Moje je tijelo bolesno
i žudi ti u jednu bolnicu...«

vjerojatno su nastali pred njegovo primanje u sanatorij Tih a kod Cavtata. I zaista A. B. Šimić je »pronašao« žudeno tiho, skrovito mjesto u kome je osluškivao šapat talasa. Volio je život. On, pjesnik smrti i siromaha. Ali, istovremeno, on je osjećao da nestaje, da će nestati...

Početak 1925. godine A. B. Šimić vratio se u Zagreb teško bolestan. Jedno vrijeme, je ležao kod kuće, a zatim u bolnici u Zelenom brijegu, gdje je jednog svibanjskog dana, oko podne, prije 40 godina, umro u 27. godini. Sve se odvijalo onako kako je predvidio:

»Smrt nije izvan mene. Ona je u meni.
Moj svršetak
njen pravi je početak...« (Smrt i ja).

Takav je bio kraj darovitog seljačkog sina iz hercegovačkog sela Drinovaca, koji je u našem gradu, teško bolestan, doživljavao svoj životni suton. Ali on živi svojim djelom i ima istaknuto mjesto u našoj književnosti.

* Ove godine se navršava 40-godišnjica smrti ovog našeg istaknutog pjesnika.